

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **TERMO Děčín a. s.**, IČO: 64050882,
sídlem Oblouková 958/25, 405 02 Děčín,
zastoupená Mgr. Lukášem Votrubou, advokátem,
sídlem Moskevská 637/6, 460 01 Liberec,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

za účasti osoby
zúčastněné na řízení: **Společenství vlastníků jednotek Oblouková č. p. 296, 297, 298, 299,
Děčín III**, IČO: 22774769,
sídlem Oblouková 296/83, 405 02 Děčín,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2018, č. j. 98/UPS/2018-3,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

III. Osobě zúčastněné na řízení se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2018, č. j. 98/UPS/2018-3, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Děčín, odboru stavební úřad (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 12. 1. 2018, č. j. MDC/4750/2018, jímž byla podle § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „stavební zákon“), a dle § 18c vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění účinném do 19. 4. 2018, povolena stavba „*Plynofikace vytápění bytového domu „X“ č. p. „X“, „X“, „X“, „X“, Děčín III – Staré město (plynová kotelna III. kategorie), na pozemku p. č. „X“ v katastrálním území Děčín - Staré město, a přístavba schodiště na pozemku p. č. „X“ v katastrálním území Děčín – Staré město*“. Žalobkyně se současně domáhala přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně úvodem podané žaloby stručně shrnula dosavadní průběh projednávané věci. Následně s odkazem na dikci § 2 odst. 2 písm. c) bod 11. a 14. zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“), uvedla, že je licencovaným výrobcem tepelné energie, přičemž má též licenci na rozvod tepelné energie. K samotnému rozvodu tepelné energie přitom žalobkyně používá soustavu zásobování tepelnou energií (dále jen „SZTE“). Atributem vlastnického práva žalobkyně k SZTE jsou pak i veškerá práva vztahující se k provozu SZTE, která je provozována ve veřejném zájmu. Jelikož se toto právo týká SZTE jako celku, žalobkyně je přesvědčena o tom, že je oprávněna uplatňovat jej v řízení o změně způsobu vytápění určitého objektu ve smyslu § 77 odst. 5 energetického zákona, neboť toto neoddělitelně náleží k jejímu vlastnickému právu k SZTE. Předmětné právo musí být navíc dle žalobkyně chráněno i správními orgány, čemuž však tyto nedostály, a tudíž postupovaly v rozporu s § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
3. Povolením stavby pak bylo dle námitky žalobkyně zasaženo do jejího vlastnického práva, neboť povolením nového zdroje tepla dochází k přímému zásahu do stavby SZTE. Správní orgány tak v rozporu s § 2 odst. 2 písm. c) bod 14. energetického zákona nechránily dostatečným způsobem vlastnické právo žalobkyně k SZTE, kterou provozuje ve veřejném zájmu.
4. Žalovaný se také nezabýval námitkou žalobkyně, že v dané věci nebylo rozhodnuto dle územní energetické koncepce. Žalobkyně se tak dovolávala § 77 odst. 5 energetického zákona, z něhož vyplývá, že změna způsobu vytápění může být provedena pouze na základě stavebního povolení se souhlasem orgánů ochrany životního prostředí a v souladu s územní energetickou koncepcí.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

5. Správní orgány se poté nezabývaly ani námitkami žalobkyně (uplatněnými v doplnění odvolání ze dne 16. 4. 2018), v nichž popsala nesprávnosti a nezákonnosti energetického posudku zpracovaného I. V. v březnu 2017, jakož i závazného stanoviska Magistrátu města Děčín, odboru životního prostředí, ze dne 12. 4. 2017. Dle žalobkyně k tomu správní orgány pouze uvedly, že k těmto námitkám nepřihlédly z důvodu vyplývajícího z § 114 odst. 1 stavebního zákona, neboť žalobkyně mohla v rámci svého účastenství na věci uplatnit toliko námitky, které jsou spojeny s jejím přímým dotčením na právech. Žalobkyně nicméně upozorňovala na porušení kogentních norem, přičemž bylo odpovědností správních orgánů, aby byl energetický posudek vydán v souladu se zákonem a věcně správný.
6. Žalobkyně též žádala v doplnění odvolání ze dne 27. 4. 2018 o přerušení stavebního řízení z důvodu, že bylo z jejího podnětu zahájeno řízení u Státní energetické inspekce, kdy se jednalo o kontrolu správnosti energetického posudku zpracovaného Ivanem Vepřekem, který dle přesvědčení žalobkyně neobsahoval zákonem stanovené náležitosti. Žalovaný se však s touto skutečností v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevypořádal a nerefletoval ji ani ve svém postupu. Dle názoru žalobkyně tak došlo k porušení zásady dobré správy a zkrácení jejích procesních práv.
7. Jednáním žalovaného pak byla dle žalobkyně porušena i zásada dvojinstančnosti správního řízení. Správní orgán I. stupně totiž vydal stavební povolení na základě energetického posudku z března 2017, přičemž v rámci přezkumu závazného stanoviska orgánu ochrany životního prostředí vyzval Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor životního prostředí stavebníka k přepracování energetického posudku. Přepracovaný energetický posudek byl následně předložen a na jeho podkladě bylo potvrzeno závazné stanovisko ze dne 12. 4. 2017. Poté žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí. Žalobkyni tak byla fakticky odňata možnost přezkumu přepracovaného energetického posudku, který byl vypracován až v odvolacím řízení. Nemohla se tudíž bránit nesprávnostem daného posudku. Žalobkyně k tomu podotkla, že se žádný z dotčených orgánů nezabýval jejím tvrzením, že vyrábí tepelnou energii mj. z geotermálního zdroje.
8. Žalobkyně dále z opatrnosti uvedla, že energetický posudek ve věci trpí vadami a byl vydán v rozporu se zákonem č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“), resp. na něj navazujícím § 9a odst. 3 písm. b) zákona č. 406/2000 Sb., o hospodaření s energií, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o hospodaření s energií“). Pro účely řízení o změně způsobu vytápění musel být dle žalobkyně zpracován energetický posudek podle § 9a odst. 3 písm. c) zákona o hospodaření s energií, avšak žádný takový posudek v řízení předložen stavebníkem nebyl. V řešeném případě tak bylo vycházeno z nezákonného podkladu, tj. energetického posudku I. V. zpracovaného ve smyslu nepřipadných ustanovení zákona o hospodaření s energií, který je nadto posudkem neobjektivním a neúplným.

Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K tomu nejprve zmínil, že žalobkyně nijak nekonkretizovala, jak správní orgány zasáhly vydáním napadených rozhodnutí do jejích práv. Zrekapituloval také, že žalobkyni zahrnul do okruhu účastníků stavebního řízení z titulu vlastnického práva k SZTE, přičemž stran uplatnění námitek ve věci poukázal na dikci § 114 stavebního zákona.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

10. Žalovaný se pak neztotožnil s tvrzením žalobkyně, že by se v napadeném rozhodnutí nedostatečně vypořádal s podaným odvoláním, jehož obsahem byla pouze námitka směřující proti obsahu závazného stanoviska dotčeného orgánu na úseku ochrany ovzduší, resp. proti obsahu energetického posudku z března 2017 vypracovaného energetickým specialistou I. V. Žalovaný proto postupoval ve smyslu § 149 odst. 5 správního řádu a požádal nadřízený orgán orgánu, který závazné stanovisko vydal, o potvrzení nebo změnu namítaného závazného stanoviska. O tomto postupu přitom všechny účastníky vyrozuměl. Žalobkyně v podaném odvolání uvedla také § 77 odst. 5 energetického zákona, nicméně s odkazem na toto ustanovení napadla pouze obsah závazného stanoviska dotčeného orgánu, když ve věci územní energetické koncepce svoji námitku nijak nekonkretizovala. K tomu žalovaný doplnil, že územní energetická koncepce města Děčín nebyla doposud zapracována do územního plánu města Děčín, a tudíž není pro rozhodování správních orgánů závazná. Žalovaný pak danou námitku žalobkyně vyhodnotil jako irelevantní ve smyslu již odkazovaného § 114 stavebního zákona, neboť je dle jeho názoru zřejmé, že tato má vztah k zájmům chráněným zákonem na ochranu ovzduší, avšak nemá žádný vztah k ochraně věcného práva žalobkyně.
11. Žalovaný poté zmínil, že doplnění odvolání datované dnem 16. 4. 2018 a 27. 4. 2018 neobdržel, resp. tyto neměl v dispozici, a proto se k nim nemohl v napadeném rozhodnutí vyjádřit. Doplnění odvolání ze dne 16. 4. 2018 totiž bylo předloženo na základě výzvy Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, přičemž tomuto bylo následně doručeno i doplnění odvolání ze dne 27. 4. 2018, a to v rámci postupu ve smyslu § 149 odst. 5 správního řádu.
12. Dále žalovaný upozornil na skutečnost, že energetický posudek je podkladem pro vydání závazného stanoviska dotčeného orgánu na úseku ochrany ovzduší. Na podkladě odvolací námitky žalobkyně postupoval žalovaný ve smyslu § 149 odst. 5 správního řádu, a požádal nadřízený orgán orgánu, který závazné stanovisko vydal, o potvrzení nebo změnu namítaného závazného stanoviska ze dne 12. 4. 2017. Jeho přezkoumáním dospěl Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, k závěru, že nesprávnost vstupních údajů pro zpracování energetického posudku může mít vliv na správnost závazného stanoviska. Na základě toho byl tedy stavebník vyzván k přepracování energetického posudku. Nově zpracované skutečnosti pak neměly vliv na závěr energetického posudku ve smyslu doložení ekonomické přijatelnosti podle § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší. Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, proto závazné stanovisko ze dne 12. 4. 2017 potvrdil. Žalovaný následně upozornil, že žalobkyně nebyla účastníkem „přezkumného řízení“ ve věci vydání potvrzení nebo změny závazného stanoviska. Obsahem závazného stanoviska byl následně žalovaný vázán, což také uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí. Energetický zákon současně neukládá ekonomické posouzení přijatelnosti zásobování teplem SZTE nebo stacionárního zdroje provozovateli SZTE, a tudíž tomuto z logiky věci ani nezakládá procesní právo účastníka řízení uplatňovat námitky proti tomu, jakým způsobem ekonomicky přijatelnější řešení zásobování teplem prokazuje stavebník.

Replika žalobkyně

13. V replice žalobkyně předně zopakovala, že ve svém odvolání poukazovala na skutečnost, že změna způsobu vytápění může být provedena pouze na základě stavebního povolení se souhlasem orgánu životního prostředí a v souladu s územní energetickou koncepcí (§ 77 Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odst. 5 energetického zákona). Žalovaný tedy ve věci nijak nezohlednil, zda bylo rozhodnuto správním orgánem I. stupně dle územní energetické koncepce. K tomu žalobkyně doplnila, že pokud byla územní energetická koncepce schválena zastupitelstvem města Děčín v roce 2005, měly by správní orgány posuzovat, zda navrhované záměry jsou v souladu s touto koncepcí, ač tato nebyla dosud začleněna do územního plánu města Děčín. Žalobkyně poté uvedla, že dne 16. 4. 2018 a 27. 4. 2018 najisto učinila prostřednictvím datové schránky doplnění podaného odvolání, s nimiž se žalovaný nevypořádal.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

14. Osoba zúčastněná na řízení soudu toliko sdělila, že v předmětné věci bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení.

Posouzení věci soudem

15. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili.
16. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady přitom vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci zjištěny nebyly.
17. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu projednávaného případu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Z obsahu spisové dokumentace, kterou soudu předložil žalovaný, přitom byly zjištěny následující podstatné skutečnosti. Dne 14. 12. 2017 podal stavebník Společenství vlastníků jednotek „X“ č. p. „X“, „X“, „X“, „X“, žádost o vydání stavebního povolení na stavbu „Plynofikace vytápění bytového domu „X“ č. p. „X“, „X“, „X“, „X“, Děčín III – Staré město (plynová kotelna III. kategorie), na pozemku p. č. „X“ v katastrálním území Děčín - Staré město, a přístavba schodiště na pozemku p. č. „X“ v katastrálním území Děčín – Staré město“. Stavebníkem byla doložena též stanoviska, resp. vyjádření orgánů státní správy, jakož i projektová dokumentace předmětné stavby. Správní orgán I. stupně poté přípisem ze dne 20. 12. 2017 oznámil zahájení stavebního řízení účastníkům řízení a dotčeným orgánům, přičemž stanovil pro uplatnění závazných stanovisek dotčených orgánů a námitek účastníků řízení lhůtu do 10 dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Obsaženo zde bylo též poučení ve smyslu § 114 stavebního zákona týkající se možnosti uplatnění námitek. Ve stanovené lhůtě pak byly správnímu orgánu I. stupně doručeny námítky

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobkyně, v nichž byla napadána nezákonnost závazného stanoviska Magistrátu města Děčín, odboru životního prostředí, ze dne 12. 4. 2017, resp. energetického posudku z března 2017 (zpracovaného I. V.), z něhož toto stanovisko vycházelo.

19. Dne 12. 1. 2018 vydal správní orgán I. stupně dle § 115 stavebního zákona stavební povolení na předmětnou stavbu. Mezi podmínkami pro provedení stavby přitom bylo správním orgánem I. stupně stanoveno, že stavbou musí být respektována veškerá stávající nadzemní i podzemní zařízení jiných správců (vlastníků) sítí, včetně jejich ochranných a bezpečnostních pásem. Správní orgán I. stupně pak přezkoumal žádost stavebníka z hledisek § 111 stavebního zákona, projednal ji s účastníky řízení a dotčenými orgány, přičemž konstatoval, že stavbou nejsou ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem a zvláštními předpisy a projektová dokumentace splňuje technické požadavky na stavby. Správní orgán I. stupně tedy neshledal důvody, které by bránily povolení stavby. Správní orgán I. stupně dále zajistil vzájemný soulad předložených závazných stanovisek dotčených orgánů vyžadovaných zvláštními předpisy a zahrnul je do podmínek rozhodnutí. K námitkám žalobkyně [v postavení účastníka stavebního řízení ve smyslu § 109 písm. d) stavebního zákona] poté uvedl, že byly uplatněny v rozporu s § 114 odst. 1 stavebního zákona. Správní orgán I. stupně (resp. orgán ochrany ovzduší, v rámci vydávání závazného stanoviska) přitom vycházel z energetického posudku, který byl zpracován oprávněnou osobou.
20. Proti vydanému stavebnímu povolení žalobkyně následně podala odvolání, v němž namítla, že mohla vznést námitky, kterými upozornila na porušení kogentních norem. Konkrétně se jednalo o skutečnost, že energetický posudek byl vydán v rozporu se zákonem. K tomu žalobkyně odkázala na § 77 odst. 5 energetického zákona. Ve věci pak neměl být splněn ani požadavek plynoucí z § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší. Žalobkyně tedy v odvolání uzavřela, že energetický posudek, jakož i závazné stanovisko vydané na jeho základě, jsou v rozporu s právními předpisy, a proto je nezákonné i samotné rozhodnutí ve věci.
21. Obsahem správního spisu je přitom i potvrzení závazného stanoviska ze dne 12. 4. 2017 vydané Krajským úřadem Ústeckého kraje, odborem životního prostředí a zemědělství, dne 21. 5. 2018, a to ve smyslu § 149 odst. 5 správního řádu (v rámci vedeného odvolacího řízení). V tomto se mj. uvádí, že v návaznosti na odvolací námitky žalobkyně (doplněné dne 16. 4. 2018), které směřovaly proti obsahu závazného stanoviska, byl k výzvě předložen přepracovaný energetický posudek zohledňující požadavky orgánu ochrany ovzduší, přičemž tyto tak byly plně vypořádány. Nově zpracované skutečnosti zároveň neměly vliv na samotný závěr energetického posudku pro účely prokázání ekonomické přijatelnosti. Energetický posudek byl tedy zpracován plně ve smyslu § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší; současně byl hodnocen jako srozumitelný a jednoznačný. Orgán ochrany ovzduší tudíž neshledal pochybnosti o závěru vyhodnocení energetického posudku. Dále zde bylo uvedeno, že pokud dne 27. 4. 2018 Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, od žalobkyně obdržel návrh na přerušení řízení z důvodu podaného podnětu Státní energetické inspekci ke kontrole energetického posudku, který byl podkladem pro vydání závazného stanoviska, pak dotčené závazné stanovisko bylo nadepsaným orgánem potvrzeno na podkladě přepracovaného energetického posudku, kterého se tedy zmiňovaný podnět již netýká. Zejména však bylo konstatováno, že podnět ke kontrole ani případně prováděná kontrola nepředstavují důvod pro přerušení řízení ve smyslu správního řádu (konkrétně podnět či řízení o předběžné Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

otázce). Nadto, byl právě orgán ochrany ovzduší příslušným, při vydávání dotčeného závazného stanoviska, k hodnocení zákonnosti energetického posudku. Přípisem ze dne 7. 6. 2018 navíc byli účastníci řízení vyrozuměni o tom, že mají možnost seznámit se s podklady řízení a k těmto se případně i vyjádřit.

22. Žalobou napadeným rozhodnutím následně žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí předně zrekapituloval, že obsahem podaného odvolání byl napadán předložený energetický posudek a na jeho podkladě vydané závazné stanovisko orgánu ochrany životního prostředí. V rámci odvolacího řízení byl tento energetický posudek přepracován, a to s ohledem na potřebu doložení ekonomické přijatelnosti. Žalovaný nicméně s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že žalobkyně (jako účastník řízení) mohla uplatnit pouze námitky v souladu s dikcí § 114 odst. 1 stavebního zákona – tj. ve spojení s přímým dotčením jejího vlastnického práva. Námitky žalobkyně ve věci však dle žalovaného překročily rámec tohoto oprávnění. Ustanovení § 77 odst. 5 energetického zákona totiž neukládá ekonomické posouzení přijatelnosti zásobování teplem ze SZTE jejímu provozovateli, a proto ani nemůže zakládat procesní právo žalobkyně uplatňovat námitky proti tomu, jakým způsobem ekonomicky přijatelnější řešení zásobování teplem prokazuje stavebník. Postup správního orgánu I. stupně byl tudíž žalovaným hodnocen jako zcela zákonný, přičemž tak předmětná stavba splnila podmínky pro vydání stavebního povolení, resp. tato vyhovovala obecným požadavkům na výstavbu.
23. Podle § 114 odst. 1 stavebního zákona může účastník řízení uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. Osoba, která je účastníkem řízení podle § 109 písm. g), může ve stavebním řízení uplatňovat námitky pouze v rozsahu, v jakém je projednávaným záměrem dotčen veřejný zájem, jehož ochranou se podle zvláštního právního předpisu zabývá. Účastník řízení ve svých námitkách uvede skutečnosti, které zakládají jeho postavení jako účastníka řízení, a důvody podání námitek; k námitkám, které překračují rozsah uvedený ve větě první a druhé, se nepřihlíží.
24. Podle § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší je právnická a fyzická osoba povinná, je-li to technicky možné, u nových staveb nebo při změnách stávajících staveb využít pro vytápění teplo ze soustavy zásobování tepelnou energií nebo zdroje, který není stacionárním zdrojem. To neplatí, pokud energetický posudek prokáže, že využití tepla ze soustavy zásobování tepelnou energií nebo zdroje energie, který není stacionárním zdrojem, není pro povinnou osobu ekonomicky přijatelné.
25. Podle § 77 odst. 5 energetického zákona změna způsobu dodávky nebo změna způsobu vytápění může být provedena pouze na základě stavebního řízení se souhlasem orgánů ochrany životního prostředí a v souladu s územní energetickou koncepcí. Veškeré vyvolané jednorázové náklady na provedení těchto změn a rovněž takové náklady spojené s odpojením od rozvodného tepelného zařízení včetně odstranění tepelné přípojky nebo předávací stanice uhradí ten, kdo změnu nebo odpojení od rozvodného tepelného zařízení požaduje.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

26. Na tomto místě soud přistoupil k posouzení žalobních námitek uplatněných v projednávané věci, a to s ohledem na značně specifické postavení žalobkyně v daném řízení před správními orgány. Soud k tomu upozorňuje, že žalobkyně nebyla stavebníkem, jemuž by bylo vydané stavební povolení přímo adresováno, přičemž z § 2 odst. 2 písm. c) bod 11 či 14, ani z § 77 odst. 5 energetického zákona nelze nikterak dovodit, že by žalobkyně jako držitelka licence na rozvod tepla a dosavadní dodavatelka tepelné energie ze SZTE do budovy stavebníka byla účastníkem stavebního řízení právě z důvodu držení licence na rozvod tepla a obchodního vztahu mezi žalobkyní a odběratelem na dodávku a odběr tepelné energie. Účastníkem řízení byla žalobkyně ve smyslu § 109 písm. d) stavebního zákona jako vlastník SZTE, jehož zařízení je zavedeno do budovy stavebníka. Nutno konstatovat, že omezená možnost ostatních účastníků stavebního řízení uplatňovat své výhrady proti povolované stavbě (tj. v daném případě možnost žalobkyně uplatňovat námitky proti stavebním úpravám za účelem vybudování plynové kotelny v bytovém domě) dle § 114 odst. 1 stavebního zákona, nadto ještě omezená lhůtou stanovenou v duchu zásady koncentrace správního řízení dle § 112 odst. 2 stavebního zákona, determinuje možnost žalobkyně vznášet úspěšně pouze některé žalobní námitky v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu.
27. Z hlediska § 65 odst. 1 s. ř. s. může žalobu ve správním soudnictví podat každý, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení rozhodnutím správního orgánu. Nejedná se však o generální soudní kontrolu zákonnosti správních rozhodnutí, což je ještě zdůrazněno § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. a § 72 odst. 1 ve spojení s § 71 odst. 2 s. ř. s. V rámci soudního přezkumu správních rozhodnutí je totiž poskytována ochrana veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným zákonem. V této souvislosti lze odkázat na rozsáhlou judikaturu správních soudů, např. na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-86, dle kterého *„[s]oudní řád správní je svojí povahou „obránnou“ normou. Není normou „kontrolní“, která by umožňovala komukoliv iniciovat, prostřednictvím podání žaloby ve správním soudnictví, kontrolu jakéhokoli úkonu veřejné správy. Má pouze zajistit poskytování právní ochrany v případech, kdy veřejná správa vstupuje do právní sféry fyzických nebo právnických osob. Hraničním kritériem pro žalobní legitimaci je právě tvrzený zásah do veřejných subjektivních práv. Nikoliv veškerá činnost (případně veškeré pochybení) veřejné správy je podrobena soudní kontrole ze strany fyzických a právnických osob, ale pouze ta, kdy činnost správy přesáhne do jejich veřejných subjektivních práv.“* Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015-38, uvedl, že *„[ž]alobní legitimace v řízení o přezkumu správního rozhodnutí podle ustanovení § 65 s. ř. s. se obecně vždy odvíjí od konkrétního poškození subjektivního veřejného práva žalobce. Opačný postup by totiž vedl k tomu, že by každý mohl vystupovat jako univerzální dohlížitel na zákonnost postupu a rozhodnutí správních orgánů a z titulu tvrzeného poškození veřejného zájmu by tak mohl kdokoli vyvolat soudní přezkum jakéhokoli rozhodnutí, aniž by takovým rozhodnutím bylo dotčeno jeho konkrétní veřejné subjektivní právo. Ochrana „veřejného zájmu“ tak, jak se jí domáhá stěžovatelka v kasační stížnosti, není uložena soukromé osobě – vlastníku části SZTE, ani osobě mající právo odpovídající věcnému břemeni k dotčené nemovitosti, ale je záležitostí příslušných orgánů státní správy, které do řízení formou závazných stanovisek tuto ochranu zájmů veřejnosti promítají. Výjimkou z výše uvedeného je oprávnění nejvyššího státního zástupce, veřejného ochránce práv a správního orgánu, o němž to stanoví zákon. Další výjimkou je pak z titulu ochrany veřejného zájmu účastenství konkrétního subjektu výslovně založené zákonem, ovšem pouze za účelem hájení*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

těchto zájmů v řízení před správními orgány a následně i soudy (např. účast občanských sdružení chránících přírodu a krajinu za splnění zákonných podmínek). Stěžovatelka nepochybně takovým subjektem není. Rozsah skutečností, které byla jak v řízení před správními orgány, tak i v řízení před krajským soudem, oprávněna namítat, se primárně odvíjí od důvodu jejího účastenství v řízení před správním orgánem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2007, č. j. 2 As 10/2007-83.)“ Příležitým je zmínit i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 129/2014-35, z něhož se podává, že § 114 odst. 1 stavebního zákona „neopravňuje osobu v postavení účastníka řízení podle § 109 odst. 1 stavebního zákona k podání jakýchkoliv námitek, ale jen takových, které jsou spojeny s přímým dotčením na právech zakládajících účastenství. (...) Skutečnost, že stěžovatelka provozuje SZTE dle energetického zákona ve veřejném zájmu [§ 2 odst. 2 písm. c) bod 14] a že SZTE je šetrným systémem dodávek tepelné energie v širší oblasti pro více odběratelů, nedává stěžovateli (jako soukromé osobě a podnikateli s tepelnou energií) právo osobovat si oproti jiným subjektům ochranu veřejných zájmů a oponovat stavebnímu záměru jiných soukromých osob z pozice ochránce veřejných zájmů. (...) Podle ustanovení § 77 odst. 5 energetického zákona je nezbytné projednat změnu vytápění stavby ve stavebním řízení. To znamená, že energetický zákon ve své první podmínce - provedení stavebního řízení - nedává stěžovateli více práv, než má ve stavebním řízení dle § 114 odst. 1 stavebního zákona ve spojení s důvodem svého účastenství. Stěžovatelka dále nemůže dosáhnout uplatnění svých námitek nad zákonný rozsah daný přímým dotčením na právech ani z hlediska druhé podmínky energetického zákona, již je souhlas orgánů ochrany životního prostředí. Ani v intencích otázek životního prostředí není stěžovatelka v pozici ochránce veřejného zájmu, neboť ten hájí příslušné orgány státní správy. Stěžovatelka není v kvalifikovaném postavení subjektu, jemuž je ochrana veřejného zájmu za určitých podmínek založena přímo zákonem, jako je tomu u občanských sdružení chránících přírodu a krajinu.“

28. Nadepsané judikатурní závěry pak správní orgány v posuzované věci plně respektovaly, když se žalovaný v napadeném rozhodnutí odvolacími námitkami žalobkyně zabýval právě s ohledem na § 114 odst. 1 stavebního zákona, přičemž správně upozornil, že žalobkyně jako účastník stavebního řízení mohla vznášet toliko námitky v souvislosti s přímým dotčením jejích práv. Soud se s tímto závěrem zcela ztotožňuje. K této otázce se ostatně, nad rámec již shora citovaného, shodně vyslovil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 52/2011-159, ve kterém se zabýval omezenou možností ostatních účastníků stavebního řízení vznášet proti povolované stavbě námitky, a to i z pohledu samotné ústavnosti tohoto ustanovení. Stejně tak hodnotil Nejvyšší správní soud omezenou možnost účastníka vznášet námitky ve stavebním řízení o změně způsobu vytápění a následně jeho omezenou možnost úspěšně uplatňovat žalobní námitky před správním soudem např. i v rozsudcích ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010-71, ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 91/2013-50, ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 129/2014-35, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 4 As 70/215-27, ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 209/2018-34, a ze dne 25. 6. 2020, č. j. 9 As 74/2020-40. Případným je odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. 10 As 84/2014-59, kde bylo řešeno účastenství provozovatele SZTE ve stavebním řízení o změně způsobu vytápění vedeném podle § 77 odst. 5 energetického zákona ve spojení s § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že provozovatel SZTE není účastníkem takového stavebního řízení na základě posuzování ekonomické přijatelnosti změny způsobu vytápění pro stavebníka. Specifické postavení žalobce jako vlastníka a provozovatele SZTE ve stavebním řízení ve věci změny způsobu vytápění a nemožnost vznášet námitky na ochranu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

veřejného zájmu, tj. námitky týkající se nezákonnosti napadených rozhodnutí pro rozpor s energetickým zákonem a zákonem na ochranu ovzduší pak potvrdil i nedávný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2020, č. j. 4 As 340/2019-52. Uvedené závěry se týkají rovněž nemožnosti s úspěchem vznášet námitky porušení § 77 odst. 5 energetického zákona z důvodu pominutí územní energetické koncepce (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015-38, a ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 209/2018-34).

29. V nyní projednávaném případě tak soud považuje za rozhodné, že žalobkyně v řízení před správními orgány ani v žalobě nikterak nespecifikovala, jak se povolená stavba, tj. vybudování plynové kotelny za účelem změny způsobu vytápění bytového domu, konkrétně dotkne jejího vlastnictví, resp. možnosti užívat SZTE či části rozvodného tepelného zařízení (ať již dosud umístěného v předmětném bytovém domě či jinde). Žalobní i odvolací námitky tudíž zjevně nesměřovaly k ochraně subjektivních práv žalobkyně, k jejichž ochraně mohla námitky ve smyslu § 114 odst. 1 stavebního zákona vznášet, nýbrž k ochraně veřejného zájmu zejména na ochraně ovzduší, když žalobkyně v průběhu celého stavebního řízení napadala vady stavebníkem předloženého energetického posudku, resp. závěr závazného stanoviska dotčeného orgánu ochrany ovzduší ze dne 12. 4. 2017. Takové námitky však žalobkyně s úspěchem uplatňovat nemůže, jak už ostatně bylo shora vyloženo. Opětovně lze v tomto kontextu zdůraznit závěry Nejvyššího správního soudu plynoucí z rozsudku ze dne 27. 1. 2020, č. j. 4 As 340/2019-52, že není na místě, aby se správní orgány, potažmo soud zabývaly námitkami ohledně náležitostí energetických posudků předkládaných stavebníkem a splněním podmínky dle § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší. V souvislosti s energetickým posudkem proto nemohlo ve vztahu k žalobkyni dojít ani k porušení § 2 odst. 1 správního řádu, či práva na spravedlivý proces, popř. k porušení zásady dobré správy. Rozhodující je totiž pouze to, že z obsahu správního spisu nevyplynou skutečnosti svědčící o tom, že by vlastnické právo žalobkyně k SZTE mělo být jakkoliv dotčeno, resp. jí ve výkonu práv k tomuto zařízení nic nebrání. Ostatně, jak již bylo dříve zdůrazněno, v tomto směru žalobkyně ani žádné konkrétní výtky nevnesla. Poukázat je v této souvislosti též možno na skutečnost, že správní orgán I. stupně se otázkou ochrany žalobcovy SZTE zabýval, když stanovil podmínky pro provedení stavby, mj. že tato bude provedena podle schválené projektové dokumentace, přičemž případné změny nesmí být provedeny bez předchozího povolení správního orgánu I. stupně, a že stavbou musí být respektována veškerá stávající nadzemní i podzemní zařízení jiných správců (vlastníků) sítí, včetně jejich ochranných a bezpečnostních pásem. Současně se z odkazované projektové dokumentace (zejména z technické zprávy a souhrnné technické zprávy) opakovaně podává, že do vlastnictví dodavatele tepla firmy TERMO Děčín a. s. (tj. žalobkyně) nebude zasahováno, neboť stávající přívod tepla do budovy z CZT bude odpojen uzavřením nově instalovaných armatur na rozvodech v majetku stavebníka. Přepojením topného systému od přípojky CZT a od předávací stanice a napojením nového topného zdroje na původní topný systém v budově nebude dotčeno žádné ze zařízení v majetku dodavatele tepla.
30. Argumentaci žalobkyně, že veřejný zájem na provozování SZTE je atributem jejího vlastnického práva, je tedy třeba hodnotit jako nedůvodnou snahu o popření účelu a smyslu § 114 odst. 1 stavebního zákona, kterou žalobkyně cílí na připuštění námitek směřujících k ochraně veřejného zájmu na úseku ochrany ovzduší, resp. námitek proti způsobu, jakým stavebník prokazoval ekonomicky přijatelnější řešení vytápění bytového

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

domu. Podstatou sporu přitom zjevně zůstává toliko její nesouhlas se samotným odpojením stavebníka od jí provozované SZTE. K tomu je možné odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2020, č. j. 4 As 340/2019-52, z něhož se podává, že „[k]e konstatování stěžovatelky, že musí mít právo, aby ochranu jejího vlastnictví ve veřejném zájmu prosazovaly správní orgány, Nejvyšší správní soud uvádí, že podstata věci spočívá v nesouhlasu stěžovatelky s odpojením osoby zúčastněné na řízení od stěžovatelkou provozované SZTE. Tato skutečnost se však nijak nedotýká vlastnického práva stěžovatelky k SZTE, na čemž nic nemění ani skutečnost, že provozování SZTE je ve veřejném zájmu. Ochrana veřejného zájmu při odpojení od SZTE náleží k tomu příslušným orgánům státní správy, které s odpojením osoby zúčastněné na řízení od SZTE stěžovatelky vyslovily souhlas.“

31. Judikatura správních soudů přitom v nadepsaném ohledu zdůrazňuje, že změna způsobu vytápění spočívající v odpojení bytového domu od SZTE a připojení na nový zdroj tepelné energie má zejména soukromoprávní aspekt. Poukázat lze na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015-38, ve kterém se uvádí, že „[z]měna způsobu vytápění je tedy z pohledu energetického a stavebního zákona samostatným stavebním řízením, které není nijak vázáno na soukromoprávní smluvní vztah mezi odběratelem (nyní stavebníkem) a dodavatelem tepelné energie. Fakticky obsahuje změna způsobu vytápění dvě součásti. První z nich je shora uvedené stavební řízení, kterým je příslušným správním orgánem za předpokladu splnění zákonem stanovených kritérií povolována změna stavby. Druhým aspektem je pak soukromoprávní vztah mezi odběratelem tepelné energie a jeho dodavatelem, kdy na základě smluvních ujednání mezi nimi dochází či nedochází k dodávkám tepelné energie do daného objektu. Popsané obtíže technického rázu podle Nejvyššího správního soudu nejsou důsledkem provedení stavebního záměru povoleného ve stavebním řízení, nýbrž jde o důsledky ukončení soukromoprávního vztahu mezi provozovatelem SZTE a odběratelem. Na uvedeném nic nemění, že výše uvedené technické obtíže mohou vést ke zvýšení nákladů či nutnost repase soustavy. I v tomto případě se jedná o následek ukončení soukromoprávního vztahu, a nikoliv věc stavebního řízení, a tedy i důvod pro jakýkoliv zásah veřejné moci.“ Odkázat je pak nutno i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2019, č. j. 6 As 304/2018-37, v němž bylo vysloveno, že „[s]myslem účastenství stěžovatelky v řízení podle § 77 odst. 5 energetického zákona má být ochrana jejich věcných práv k teplovodním rozvodům a instalacím na SZTE před neoprávněným zásahem do nich. Takovým zásahem přitom není a nemůže být prosté odpojení od SZTE, jak naznačuje stěžovatelka v kasační stížnosti. Jak již bylo řečeno, jde o logický důsledek povolení změny způsobu vytápění dotčeného objektu, a nic na tom nemění ani stěžovatelkou namítaná skutečnost, že se sníží hodnota SZTE či pozbyde účelu. Opět jde o zřejmý důsledek, který přinese realizace stavebního záměru, u něhož je z povahy věci jasné, že negativně zasáhne do ekonomické sféry stěžovatelky, jelikož jí sníží odbyt tepelné energie dodávané v rámci SZTE. To ovšem neznamená, že by měly být tyto ekonomické zájmy stěžovatelky zohledněny ve stavebním řízení vedeném ve smyslu § 77 odst. 5 energetického zákona, a to ani v případě, že by se snad dopady způsobené ztrátou odběratele promítly do cen ostatních odběratelů tepelné energie ze SZTE. Nešlo by o situaci vytvářející veřejný zájem, který by měl být chráněn ve stavebním řízení, nadto stěžovatelkou jako podnikatelským subjektem, neboť ve stavebním řízení nejsou předmětem posouzení ekonomické zájmy účastníků řízení; k tomu shodně srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. 10 As 84/2014-59, či ze dne 17. 12. 2015, č. j. 4 As 174/2015-39. Dlužno dodat, že stěžovatelka není ani v postavení privilegovaného subjektu, jemuž by příslušelo hájit další veřejné zájmy – zde: zejm. zájem na ochraně ovzduší. K tomu je povolán stavební úřad, který je zodpovědný za splnění podmínek daných § 77 odst. 5 energetického zákona a ve spolupráci s orgány ochrany životního

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

prostředí posuzuje změnu způsobu vytápění, která je mj. podmíněna (podle § 16 odst. 7 zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů) též zjištěním, že pro odběratele již není ekonomicky přijatelné využívat dodávky tepla ze SZTE a je pro něj ekonomicky výhodnější (přijatelnější) přejít na vlastní způsob vytápění; tím je zachována rovnováha zájmu na ochraně ovzduší a práva na svobodnou volbu způsobu vytápění a možnosti vyvázat se ze smluvních obchodních vztahů, nejsou-li pro odběratele ekonomicky přijatelné. Podobné je to rovněž se zájmy v území z hlediska územní energetické koncepce – ani tyto zájmy nepřísluší hájit stěžovateli, nýbrž náleží k posouzení stavebnímu úřadu; v podrobnostech viz výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu pod č. j. 10 As 84/2014 – 59.“

32. V kontextu posuzované věci pak zdejší soud dále uvádí, že posouzení změny způsobu vytápění z hledisek zákona o ochraně ovzduší slouží k zajištění práva na ochranu ovzduší před znečištěním a nepříznivým účinkem látek na život, zdraví a životní prostředí. Žalobkyně je přitom právnickou osobou, vlastníkem SZTE a dodavatelem tepelné energie do bytového domu, nikoliv subjektem, jehož účelem je vymáhání práva na příznivé životní prostředí, a pokud tedy před žalovaným vznášela námitky s odkazem na § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší ve vztahu k energetickému posudku, jednalo se o výtky jdoucí zjevně nad rámec jejího oprávnění dle § 114 odst. 1 stavebního zákona. Ani v žalobě se pak žalobkyně nemůže s úspěchem nezákonnosti napadeného rozhodnutí v tomto směru dovolávat, neboť takto tvrzená nezákonnost nemohla mít žádný dopad do její právní sféry (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010-71). K tomu soud pro úplnost upozorňuje, že nadepsané ustanovení zákona o ochraně ovzduší zakotvující povinnost fyzickým a právnickým osobám využít pro vytápění teplo ze SZTE či jiného zdroje, který není stacionární, při naplnění zákonem stanovených podmínek, není koncipováno k ochraně SZTE žalobkyně, a nezakládá jí tudíž žádné veřejné právo zásobovat fyzické či právnické osoby tepelnou energií, ani právo, aby jako vlastníka SZTE vystupovala k ochraně veřejných zájmů na úseku ochrany ovzduší.
33. Odkázat je přitom třeba i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 209/2018-34, z něhož je seznatelné, že ekonomické zájmy žalobkyně nemohly být v předmětném stavebním řízení zohledněny, neboť žalobkyně nemůže namítat ani nesprávný způsob doložení nákladů na vytápění či jiné vady energetického posudku (resp. jeho nesprávnost či nezákonnost), k jehož předložení byl povinen stavebník a jímž byly prokazovány otázky nemající vliv na hmotná práva žalobkyně k SZTE. Způsob vypořádání otázek řešených energetickým posudkem tak rovněž nemohl žalobkyni zkrátit na jejích právech, když námitky směřující k ochraně veřejného zájmu jí s ohledem na § 114 odst. 1 stavebního zákona vůbec nepřísluší, jak už bylo dříve uvedeno (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 209/2018-34, a ze dne 27. 1. 2020, č. j. 4 As 340/2019-52).
34. V návaznosti na shora konstatované pak neobstojí ani námitka žalobkyně, že nebylo reagováno na její žádost o přerušování daného řízení z důvodu, že tato iniciovala řízení u Státní energetické inspekce týkající se kontroly správnosti dotčeného energetického posudku. K tomu lze předně zmínit, že na předmětnou žádost bylo Krajským úřadem Ústeckého kraje, odborem životního prostředí a zemědělství, výslovně reagováno v rámci potvrzení závazného stanoviska v odvolacím řízení, kdy se s tímto měla žalobkyně následně možnost seznámit. Podstatným však v daném ohledu nadále zůstává, že stěžovatelka nebyla oprávněna vznášet námitky jdoucí mimo rozsah jejích subjektivních práv (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2017, č. j. 4 As 124/2017-Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

30), a tudíž zdejší soud nemohl vyhovět jejím námitkám týkajícím se nezákonnosti napadeného rozhodnutí pro rozpor s energetickým zákonem a zákonem na ochranu ovzduší, resp. v této souvislosti i procesních pochybení. Není poté ani pravdou, že by správní orgány v posuzované věci rezignovaly na posouzení žádosti o stavební povolení z hlediska ochrany veřejného zájmu. Ve věci bylo vydáno souhlasné závazné stanovisko Magistrátu města Děčín ze dne 12. 4. 2017, které bylo v rámci odvolacího řízení potvrzeno nadřízeným orgánem ve smyslu § 149 odst. 5 správního řádu. I v tomto kontextu je možno poukázat na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které je zřejmé, že „nesměřovaly-li odvolací námitky žalobkyně týkající se nezbytnosti přezkumu uvedených stanovisek nadřízeným správním orgánem k ochraně jejích věcných práv, neměl žalovaný povinnost iniciovat potvrzení nebo změnu závazných stanovisek“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. 10 As 84/2014-59). S odkazem na výše citované, tak byla ve věci zjevně nepřipadná i námitka žalobkyně stran porušení zásady dvojinstančnosti vytykající žalovanému, že jí byla odňata možnost „přezkumu“ přepracovaného energetického posudku, který byl zpracován až v odvolacím řízení. Nadto je třeba upozornit, že k takovému postupu - přezkumu - žalobkyně nebyla vůbec příslušná, resp. pro tento neexistuje zákonné zmocnění, přičemž postupem žalovaného v daném ohledu nedošlo ani k jakémukoliv dotčení subjektivních práv žalobkyně.

35. Nutno tedy uzavřít, že veškeré žalobkyní uplatněné procesní výtky vůči postupu žalovaného (popř. i stavebního úřadu), při zjišťování ekonomické nepřijatelnosti vytápění ze SZTE ve své podstatě směřují ke zpochybnění vydaných správních rozhodnutí z hlediska jejich souladu s § 77 odst. 5 energetického zákona ve spojení s § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší. Zde však žalovaný naprosto zřejmým způsobem vysvětlil, že vzhledem k tomu, že odvolací námitky žalobkyně překračují rámec možných námitek dle § 114 odst. 1 stavebního zákona, nemusel se námitkami vůči energetickému posudku, resp. na něj navazujícímu závaznému stanovisku, věcně zabývat, což plně odpovídá i shora uváděné judikatuře Nejvyššího správního soudu, která se v daném kontextu zabývala i porušením procesních práv žalobkyně jako provozovatele SZTE plynoucích z § 2 správního řádu a povinností přezkumu závazných stanovisek orgánu ochrany ovzduší (srov. zejména rozsudky ze dne 25. 9. 2014, č. j. 10 As 84/2014-59, ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 209/2018-34, nebo ze dne 27. 1. 2020, č. j. 4 As 340/2019-52). Není zároveň pravdou, že by správní orgány v daném případě rezignovaly na posouzení žádosti o stavební povolení z hlediska ochrany veřejného zájmu. Ochrana veřejných zájmů, jež jsou chráněny jednotlivými zvláštními právními předpisy, totiž byla zajištěna právě ve spolupráci s dotčenými správními orgány. Přitom je třeba znovu zdůraznit, že žaloba proti správnímu rozhodnutí dle § 65 a násl. s. ř. s. je prostředkem k ochraně vlastních veřejných práv, nikoli nástrojem obecné kontroly zákonnosti napadeného správního rozhodnutí ze strany soudu. Soudní řád správní je právní normou „obrannou“, nikoli „kontrolní“, která by žalobkyni umožňovala kontrolu zákonnosti rozhodování správních orgánů v celé šíři, a to právě s ohledem na specifický důvod jejího účastenství v předmětném stavebním řízení a nemožnost uplatňovat námitky ve veřejném zájmu přesahující ochranu jejích věcných práv k SZTE a jejím částem umístěným v dotčeném bytovém domě. Ochrana práv, k níž byla žalobkyně ve stavebním řízení oprávněna, přitom byla stavebním úřadem i žalovaným zajištěna dostatečným způsobem.

36. Napadené rozhodnutí pak nelze hodnotit jako nepřezkoumatelné proto, že by žalovaný rezignoval na odvolací námitky žalobkyně, neboť jak už bylo shora vyloženo, žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(byť stručně) ve svém rozhodnutí vyložil, a to plně v souladu se shora citovanými judikaturními závěry, že žalobkyně nebyla oprávněna uplatňovat námitky nezákonnosti rozhodnutí stavebního úřadu pro rozpor se zákonem na ochranu ovzduší, jakož i energetickým zákonem, ani námitky rozporující stavebníkem doložený energetický posudek, resp. na něj navazující závazné stanovisko. Tento závěr se ostatně podává již z obsahu samotného stavebního povolení, kde bylo reagováno na námitky žalobkyně, které byly ve svém jádru totožné jako odvolací a následně i žalobní argumentace.

37. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti tak soud v projednávané věci uzavírá, že žádnou z uplatněných žalobních námitek o pochybení žalovaného neshledal důvodnou, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
38. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, přičemž tento ani jejich náhradu nepožadoval.
39. Osobě zúčastněné na řízení pak výrokem III. rozsudku nebyla náhrada nákladů řízení přiznána, a to v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s., neboť jí soud neuložil žádné povinnosti, v souvislosti s nimiž jí mohly náklady řízení vzniknout.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 5. května 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)